

1932 senesi muvazenei umumiye kanununun 40 ncı maddesinin tefsiri-
ne mahal olmadığı hakkında

(*Resmî Gazete ile neşir ve ilân* : 3/V/1934 - Sayı : 2691)

No.
806

1980 numaralı muvazene vergisi kanununun birinci maddesinin 5 numaralı fıkrası ile bilûmum resmî ve gayriresmî memur ve müstahdemlerle tekaüt ve sair zat maaşları sahiplerinin her ne unvan ile olursa olsun bir ay zarfında yirmi lirayı geçmemek üzere aldıkları mebalîğin muvazene vergisine tâbi olmayacağı gösterilmiş ve 1932 senesi muvazenei umumiye kanununun 40 ncı maddesi ile de beş numaralı fıkrada gösterilen zat maaşları sahiplerinden muvazene vergisinin alınabilmesi için verginin kesilmesinden sonra kalacak istihkakın yirmi liradan aşağı düşmesi takyit edilmiş ve bu hükiim bilâhare muvazene vergisi kanununun bir sene daha temdidi hakkındaki 2174 numaralı kanunun ikinci maddesine aynen naklo-lunmuştur.

Mezkûr 2174 numaralı kanunun 2 nci maddesinin mütaleasından da sarihan anlaşılacağı üzere yapılan tadil munhasıran zat maaşı sahipleri hakkında olup bu hükiim resmî ve gayriresmî memur ve müstahdemlere şümulü derpiş edilmemiş olduğundan zat maaşından gayri, resmî ve gayriresmî memur ve müstahdemlerin yirmi lirayı geçen maaş ve ücretlerinin asıl kanunun birinci maddesinin 5 numaralı fıkrası hükiimine göre muvazene vergisile mükellefiyetleri tabîî olmakla meselede muhtaci izah ve tefsir bir nokta görülemediğine karar verilmiştir (*Cilt 20 - Sayıfa 74 ve Cilt 21 - Sayıfa 112,135:140*).

28 nisan 1934

Yozgadın Sorgun kazasının Karakız köyünden İsmailoğlu Yusuf ve Hüseyinoğlu
cin Alinin ölüm cezasına çarpılmaları hakkında

(*Resmî Gazete ile neşir ve ilân* : 16/V/1934 - Sayı : 2702)

No.
807

Sorgun kazasının Karakız köyünden Hacı Seyit kızı Teslime ile Mahmutoğlu Memedi bir zamanda ve bir yerde işkence yaparak taammütle öldürmekten suçlu olanlardan mezkûr Karakız köyünden İsmailoğlu ve 1317 doğumlu Yusuf ile Hüseyinoğlu 1294 doğumlu cin Ali haklarında icra kılınan muhakeme neticesinde Yozgat ağır ceza mahkemesince ölüm cezası ile mahkûmiyetlerine dair verilen ve Temyiz mahkemesi birinci ceza dairesince tasdik edilmiş olan hükiimün hafiflendirilmesini ve değiştirilmesini müstelzim bir sebep görülmediğinden teşkilâtı esasiye kanununun 26 ncı maddesi mucibince mahkûmlar hakkındaki ölüm cezasının

infazına karar verilmiştir (Cilt 21 - Sayfa 2 ve Cilt 22 - Sayfa 85,108:109).

12 mayıs 1934

Belediye kanununun 159 ncu maddesinin tefsire muhtaç olmadığı hakkında

(Resmî Gazete ile neşir ve ilâm : 23/V/1934 - Sayı : 2708)

No.

808

Belediye kanununun 159 uncu maddesi ile (Belediye sınırı içinde sahipsiz arazi mahiyetindeki seyrangâh, harman yeri, çayır, mera, koruluk ve bataklıkların ve belediye marifetile deniz, nehir ve gölden doldurulmuş olan yerlerin ve yıkılmış kale ve kulelerin metruk arsaları ve enkazının tasarruf, idare ve nezareti kâffeî hukuk ve vecaibi ve varidatı ile belediyelere devir) olunmuş ise de Maliye vekâletince belediyelerin tasarruf hakkı yalnız maddede yazılı emvalden kale ve kulelerin enkazile arsalarına ve belediye marifetile doldurulmuş yerlere hasredilerek seyrangâh için belediyelerin ancak nezaret, diğerleri için de yalnız idare ile mükellef oldukları ileri sürüldüğünden kanunda mutlak olarak zikredilen tasarruf hakkının devrolunan emval üzerindeki şümülü noktasında mütehaddis ihtilâfın tefsiren halli istenilmişse de;

(Tasarruf, idare ve nezaret) tabirlerinin yukarıda tadat olunan mallara indî bir şekilde atfile mahdut manalar çıkarmağa maddenin sarih ifadesi asla müsait görülmemiştir.

Bundan başka belediyelere devrolunan bu emval üzerindeki tasarruf hakkının şümülü bir taraftan o mallara taallûk eden ve maddede sarahaten zikrolunan (hukuk ve vecip) ile diğer taraftan beldelerin imar ve tezyini, belde halkının sıhhat, selâmet, refah ve intizamı hayatı yolunda kanunun belediyelere tahmil eylediği vezaif icaplarile tahdit edilmiş olduğundan devrolunan malların hususî vaziyetlerine ve her beldenin ihtiyaç ve şeraitine göre tasarruf hakkının beldeye ve maldan mala muhtelif tezahürleri bir emri tabiî ve bu itibarla madde-deki (idare ve nezaret) tabirinin kaydi vukuî mahiyeti de aşikârdır.

Hulâsa tasarruf hakkının, bahse mevzu madde ile, belediyelere devrolunan bütün emvale şümülü sarahaten anlaşılmaqta olduğu cihetle maddenin tefsire muhtaç bulunmadığına karar verilmiştir (Cilt 20 - Sayfa 14 ve Cilt 22 - Sayfa 108,133).

17 mayıs 1934